

1. Utgör artikel 20.2 och 20.17 i sjätte direktivet⁽¹⁾ eller principerna om skydd för berättigade förväntningar och rättssäkerhet, vilka utgör en del av gemenskapens rättsordning, hinder för att den mervärdesskatt som dragits av av en skattskyldig – i ett fall där varken bedrägeri eller missbruk föreligger och där den planerade användningen inte ändrats i den mening som avses i punkterna 50 och 51 i domen i målet *Schloßstraße*⁽²⁾ – för en fast egendom som levererats i uthyrningssyfte (mervärdesskattepliktig transaktion) jämkas med stöd av ovanstående artikel 20.2 enbart på den grunden att den skattskyldige, till följd av en lagändring, inte längre har rätt att avstå från skattebefrielsen för denna uthyrning för de år i jämningsperioden som ännu inte hade förflutit då denna möjlighet avskaffades (i detta fall den 1 januari 1996)?
2. Om den första frågan besvaras jakande önskas få klarhet i huruvida det endast är på det skatteavdrag som avses i den första frågan som lagändringen inte är tillämplig eller om den inte heller kan tillämpas på beskattningen (med tillämpning av artikel 13 C i sjätte direktivet) av den uthyrning som avses i den första frågan – fram till dess jämningsperioden löpt ut?

(1) Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, 1977 s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28).

(2) Dom av den 8 juni 2000 i mål C-396/98.

Överklagande, ingivet den 19 december 2001 av Dieckmann & Hansen GmbH, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen, har meddelat den 23 oktober 2001 i mål T-155/99: Dieckmann & Hansen GmbH mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-492/01 P)

(2002/C 44/15)

Dieckmann & Hansen GmbH har den 19 december 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen, har meddelat den 23 oktober 2001 i mål T-155/99: Dieckmann & Hansen GmbH mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av H.-J. Rabe, Rechtsanwalt, vid advokatfirman Latham & Watkins Schön Nolte, Warburgstrasse 50, D-20354 Hamburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. upphäva Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 23 oktober 2001,
2. förplikta svaranden att till klaganden betala 8 725 320,45 DEM jämte åtta procent årlig ränta från dagen för överklagandet,
3. fastställa att svaranden är skyldig att ersätta klaganden för alla framtida skador till följd av att klaganden, på grund av förbudet mot import av kaviar från Kazakstan, tvingats lägga ner verksamheten och säga upp all personal med verkan från den 31 december 1999, och
4. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

— Förstainstansrätten har felaktigt ansett att kommissionen vid antagandet av beslut 1999/244/EG⁽¹⁾, genom vilket Kazakstan avlägsnades från förteckningen över tredje länder, förfogat över ett omfattande utrymme för skönsmässig bedömning, och att det därför bara skulle vara vid en tillräckligt klar överträdelse av principen om god förvaltningssed som kommissionen kan åläggas utge ersättning. Ifrågasvarande beslut grundas på artikel 2.3 i rådets förordning 95/408/EG, i vilken det, tillsammans med artikel 2.2, fastställs de specifika och begränsade villkor som kommissionen, beroende på de relevanta förhållandena och beslutets innehåll, haft att iaktta när den fattade beslutet. Kommissionen är förpliktad att säkerställa att det tredje landets behöriga myndighet har givit kommissionen garantier som minst motsvarar de garantier som avses i direktiv 91/493, eller att i förekommande fall avgöra huruvida dessa garantier alltså föreligger.

Bedömningen av sådana garantier måste grundas på sådana konkreta omständigheter som anges i rådets direktiv 91/493, och får endast avse förhållandena för produktion och försäljning av de varor som importeras från ifrågasvarande tredje land, särskilt såvitt avser upprätthållande av goda sanitära förhållanden till skydd för konsumenterna. Dessa förhållanden skall anges specifikt. Hänsyn till jordbruk eller till ekonomiska förhållanden kan inte beaktas inom ramen för denna bedömning.

— Förstainstansrätten har i alla händelser underlåtit att beakta att kommissionen uppenbart och väsentligt överskridit omfattningen av varje utrymme för skönsmässig bedömning som den kan ha haft. Även om de veterinära experterna kommissionen anlitat uppgivit i sin rapport att deras bedömning av "strukturen, organisationen och

arbetsmetoderna hos hälsovårdsmyndigheterna och behöriga veterinärer i Kazakstan” också omfattade kaviar, grundades deras bedömning i praktiken på produktion av hästkött och gösfilé. Kommissionen lämnade förslag till Ständiga veterinärkommittén utan att själv ha genomfört någon undersökning eller bedömning, och utan att bifoga experternas rapport.

- Förstainstansrätten har dessutom underlåtit att beakta att kommissionen till klagandens förfång klart åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar. I kommissionens beslut 1999/136 av den 28 januari 1999, offentliggjort i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 18 februari 1999, angavs att import av kaviar från Kazakstan alltjämt var tillåten (Förteckning II). I början av mars 1999 ingick klaganden avtal om försäljning av kaviar från Kazakstan för säsongen 1999. Kommissionen hade emellertid redan i januari 1999, och i vart fall före den 18 januari 1999, känt till inspektionsresans resultat, såsom det angivits i rapporten, vilket föranledde kommissionen att lämna ett förslag till ny Förteckning II där Kazakstan inte längre upptogs inför Ständiga veterinärkommitténs möte den 23 februari 1999. Mot bakgrund av det begränsade antal importörer som skulle beröras av förändringen, hade det varit enkelt för kommissionen att informera dessa företag om inspektionsresans resultat, vilket den hade tillgång till redan i januari, och om de konsekvenser detta kunde medföra för importen av kaviar.

(1) Beslut 1999/244/EG av den 26 mars 1999 om ändring av beslut 97/296/EG om upprättande av en förteckning över de tredje länder från vilka import av fiskprodukter för livsmedel är tillåten (EGT L 91, s. 37).

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 21 december 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-496/01)

(2002/C 44/16)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 21 december 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av Maria Patakia, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget genom att

- för laboratorier för biomedicinsk analys etablerade i andra medlemsstater uppställa kravet att de, för att erhålla erforderligt verksamhetstillstånd, skall ha sitt driftställe på franskt territorium,
- utesluta all ersättning för kostnader för biomedicinsk analys som utförts av ett laboratorium för biomedicinsk analys etablerat i en annan medlemsstat,

2. förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av artikel 43 EG genom att erforderligt verksamhetstillstånd för biomedicinskt laboratorium (artikel L 757 i Code de la Santé Publique, den franska hälsoskyddslagen) endast kan ges av departementsprefekturen i det departement där laboratoriet skall bedriva sin verksamhet (artikel 15 i lag nr 76-1004). Bestämmelsen utesluter att en anläggning öppnas i form av kontor eller agentur. Kommissionen bestrider inte att en medlemsstat har möjlighet att införa ett system med tillstånd för laboratorieverksamhet. Ett sådant system måste emellertid ta hänsyn till de föreskrifter och garantier som redan uppfyllts i en annan medlemsstat där etablering skett utan att utesluta att en högre nivå av hälsoskydd kan finnas i den första medlemsstaten. I annat fall skulle avsaknad av hänsynstagande till garantier som redan uppfyllts i en annan medlemsstat leda till att erforderliga åtgärder för en tillståndsansökan måste göras två gånger i förhållande till det tillstånd som det utländska laboratoriet redan erhållit i sin medlemsstat där etablering skett. En sådan situation strider mot proportionalitetsprincipen, enligt vilken de eftersträlvade syftena skall nås med åtgärder med minsta möjliga begränsande verkan.

- Åsidosättande av artiklarna 43 och 49 EG genom att den franska lagstiftningen (artiklarna R 332-3 i Code de la Sécurité, den franska socialförsäkringslagen) begränsar det finansiella bidraget från sjukförsäkringen till endast undantagsfall, det vill säga då den försäkrade har visat att man inte kan erhålla erforderlig vård på franskt territorium, vilket för övrigt aldrig inträffar när det gäller biomedicinska laboratorier. Detta utgör ett hinder såväl mot det fria tillhandahållandet av tjänster (fallet där ett utländskt laboratorium inte har något etableringsställe i Frankrike) som mot rätten att skapa underordnade etableringsställen (fallet där ett laboratorium innehar ett underordnat etableringsställe där analyser dock inte utförs).

Kommissionen anser att dessa begränsningar inte är berättigade med hänsyn till folkhälsan. De garantier som ges genom rådets direktiv på området (93/16/EEG, 85/432/EEG, 85/433/EEG, 78/1026/EEG och 78/1027/EEG) säkerställer i